

[Socialministeren.]

tive Folkeparti (Unmack) viste mig den Velvilje at henvisse til de tidligere Forhandlinger og til sit Partis Ordførers Udtalelser, som han ikke uddybede nærmere. Da jeg har gendrevet disse Udtalelser, fritager det ærede Medlem mig altsaa for at sige yderligere i saa Henseende.

Det ærede Medlem føjede saa til, at han maatte dog stadig ønske, at Socialreformen prøvedes. Det er blevet en ren Talemaade, at Socialreformen skal prøves. Man tænker vel paa, naar man siger det i denne Forbindelse, at der gennem Socialreformen er givet Adgang for dem, som ikke længer kan faa Arbejdsløshedsunderstøttelse fra Arbejdsløshedskasserne, til at søge Kommunehjælp. Men hvad vil det sige, at man skal prøve Socialreformen? Det er jo givet, at disse Medlemmer kan faa Kommunehjælp, hvis de trænger til det og er saa heldige at bo i en Kommune, der skønner, at de trænger til det, men det er jo noget helt andet, vi vil i Henhold til den Lovgivning, der her foreligger Forslag om. Vi ønsker jo herigennem at fritage de arbejdsløshedsforsikrede, som har opbrugt deres Understøttelse i en Kriseperiode, for at skulle henvende sig til Kommunen med Anmodning om det nødvendige til at leve af. Kan man ikke fra Venstres og de Konservatives Side faa Øjet op for, at det er en Hjælp af en ganske anden Karakter for arbejdsløshedsforsikrede, at de kan fortsætte med at kræve Understøttelse fra deres Kasse end at skulle henvende sig for at anmode om Hjælp hos et socialt Udvalg? Vi andre ved jo dog, at naar vi har Ret til en Hjælp, føler vi det paa en ganske anden Maade, end hvis vi skal gaa hen og bede om at faa et Beløb hos Kommunen til at leve for. Man kan derfor slet ikke fremstille Sagen saaledes, som de ærede Ordførere, specielt den konservative Ordfører, har gjort det. Spørgsmaalet er ikke saa meget et Spørgsmaal om Hjælp til Kommunerne som et Spørgsmaal om Hjælp til de arbejdsløse, ja, det afgørende er maaske endog ikke det økonomiske, men det moralske: Hensynet til en bestemt Klasse af Medborgere, saa at man stiller dem saaledes, som de var stillet i Forvejen: at de har Ret til den og den bestemte Hjælp, saa at de ikke henvises til at gaa hen til et socialt Udvalg og sige: Nu kan vi ikke mere, vil I skønne over, hvor meget vi skal have at leve af. Ja, hvis man ikke har denne sociale Betragtning, kan jeg godt forstaa, man modsætter sig dette Lovforslag, men hvis man har Forstaaelse af Mentaliteten hos de arbejdsløse, kan man ikke modsætte sig Lovforslaget med den Begrundelse, at det

drejer sig om Hjælp til Kommunerne; det er en Hjælp til de arbejdsløse, for at disse kan fritages for at blive undergivet et mere eller mindre vilkaarligt Skøn af en kommunal Myndighed. Og dette betyder ikke, at Socialreformen ikke kan holde, eller at man har Grund til at sige, at Socialreformen først skal prøves. Men hvis man ikke vil hjælpe de arbejdsløse paa en mere rimelig Maade, ja, saa har vi Bestemmelserne i Socialreformen, og saa maa Kommunerne træde til.

Den ærede radikale Ordfører, det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen), fremkom med forskellige interessante Betragtninger. Naar jeg ikke har omtalt den socialdemokratiske Ordfører (A. Johansen), er det ikke, fordi jeg ikke fandt hans Udtalelser interessante, men fordi jeg er saa fuldstændig enig med ham. Den ærede radikale Ordfører begyndte med en Udtalelse, som jeg lagde i høj Grad Mærke til. Han troede slet ikke paa de Betragtninger, som i Regelen fremsættes, at hvis man kunde bedre Landbrugets Vilkaar, vilde Arbejdskraften i Landbruget stige. Det ærede Medlem havde en for mig som Socialminister ganske anderledes mistrøstig Betragtning; den gik ud paa, at hvis Landbrugets Forhold skulde bedres, skulde Produktionen indskrænkes, og med Produktionsindskrænkningen fulgte naturligvis ikke en Beskæftigelsesforøgelse. Derfor, selv om Landbrugets Forhold blev bedre, vilde disse Betragtninger, i Forbindelse formodentlig med den stadig tiltagende Rationalisering, føre til, at Landbruget alligevel ikke vilde kunne beskæftige den Arbejdskraft, som efterhaanden var skudt eller skubbet ud. Jeg tør ikke benægte Rigtigheden af denne Oplættelse, men den fører ganske vist til, hvad den ogsaa førte det ærede 9de Medlem for 6te Kreds til, at man saa midlertidig ikke kan modsætte sig en Lov af denne Karakter, thi indtil Byerhvervene er blevet i Stand til — hvis de bliver i Stand til det — at opsuget det Overskud, der kommer ind fra Landet, og indtil man ad anden Vej har skaffet mere Beskæftigelse, er man nødt til at supplere Understøttelsespolitikken.

Jeg maa bedrøve den ærede radikale Ordfører med, at paa eet Omraade har han i hvert Fald ikke Ret. Han sagde til mig, at man ikke burde ryste paa Hovedet ad en lykkelig Tilstand, men han mente det ikke, han mente, det var en ulykkelig Tilstand. Det er nemlig en ulykkelig Tilstand, vi vil naa til, og det er den, jeg rystede paa Hovedet ad. Det ærede Medlem stillede i Udsigt, at Befolkningsstigningen, som nu